

Sygn. akt I ACz 1865/12

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Małgorzata Bohun
Sędzia SA:	Tadeusz Nowakowski (spr.)
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **R. M.**

przeciwko: **S. O.**

o ochronę dóbr osobistych

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 16 lipca 2012 r. sygn. akt I C 962/11

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy we Wrocławiu zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając orzeczenie Sąd ten dokonał wykładni art. 24 k.c. stanowiącej materialnoprawną podstawę dochodzonego w sprawie roszczenia. Podkreślił, że elementem wyłączenia bezprawności jest prawdziwość twierdzeń co do faktów.

Z tego punktu widzenia przedmiot postępowania karnego, w szczególności szerszy materiał dowodowy, umożliwiający weryfikację twierdzeń pozwanego, pod kątem ich prawdziwości, determinuje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Ustalenie przy tym odpowiedzialności karnej powoda bez wątplenia będzie miało bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Jak podniósł dalej Sąd Okręgowy na chwilę obecną twierdzenia pozwanego są konsekwentne i spójne, a zatem w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w granicach prawa pozwanego do składania wyjaśnień, zaś powód prócz swoich twierdzeń, nie przedstawił dowodów, że pozwany swoim działaniem naruszył prawa powoda.

Powód w zażaleniu zarzucił naruszenie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. przez błędne jego zastosowanie na skutek niewłaściwego przyjęcia, że rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie zależy od wyniku innego postępowania karnego i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Rozważania należy rozpocząć od unormowania zagadnienia prejudycjalności wyroku karnego w postępowaniu cywilnym. K.p.c. przyjmuje jedynie częściową prejudycjalność wyroków karnych. Art. 11 k.p.c. wiąże sąd cywilny wyłącznie ustaleniami skazującego wyroku karnego, ale tylko co do faktu popełnienia przestępstwa. Chodzi o ustalenia co do popełnienia przez oskarżonego czynu który wypełnia dyspozycję normy prawnej i zostaje mu przypisany jako przestępstwo.

Inne okoliczności zawarte w uzasadnieniu wyroku karnego nie są wiążące dla sądu cywilnego.

Podkreślić jednak należy, że to związanie sadu cywilnego odnosi się tak do sytuacji, gdy wyrok karny ma moc wiążącą, jak i do sytuacji gdy nie stanowi on wiążącej przesłanki rozstrzygnięcia. W sytuacji tej nie można mówić o mocy prejudycjalnej wyroku karnego, ma on natomiast wiążącą moc dowodową (patrz K. Piasecki Kodeks postępowania cywilnego – Komentarz W-wa 1996 s. 581).

Art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi, że sąd może zawiesić postępowanie „jeżeli ujawni się czyn” którego ustalenie w drodze karnej lub dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej.

Zdaniem K. Piaseckiego ustawodawca używając w tym przepisie zwrotu „jeżeli mogłoby wywrzeć wpływ” zakłada, że można stwierdzić istnienie sytuacji, w której zawieszenie może nastąpić, nawet gdy ustalenie czynu w drodze karnej nie wpływa ostatecznie na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. Z takim ujęciem wiąże się pewne ryzyko niecelowości. Może bowiem okazać się, że postępowanie karne nie skończy się wyrokiem skazującym albo takim, którego ustalenia nie będą przydatne dla rozstrzygnięcia sporu ze względu na brak związku pomiędzy ustalonymi faktami a przedmiotem postępowania cywilnego (K. Piasecki: Wpływ postępowania i wyroku karnego na postępowanie i wyrok cywilny, W-wa 1970, s. 178).

Biorąc pod uwagę powyższą kwestię należy rozstrzygnąć czy rodzaj sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy we Wrocławiu – Śródmieście w sprawie

V K 1655/11 gdzie powód i pozwany są oskarżonymi, uzasadnia zawieszenie postępowania cywilnego o naruszenie dóbr osobistych. Czy jest to rzeczywista

i nieunikniona konieczność jako odstępstwo od reguły szybkiego i sprawnego załatwienia sprawy w postępowaniu cywilnym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczenie Sądu pierwszej instancji należy uznać za trafne. Faktycznie czyny będące przedmiotem rozpoznania

w postępowaniu karnym pozostają w związku z rozpoznawaną sprawą oraz mogą mieć wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Zawieszenie postępowania nastąpiło wobec istnienia obiektywnych przesłanek przewidzianych w art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz z uwzględnieniem zasady celowości.

Wbrew stanowisku skarżącego w takiej sytuacji nie ma decydującego znaczenia interes strony powodowej, polegający na szybkim rozstrzygnięciu sprawy. Musi on ustąpić zasadzie ekonomicznej procesowej, musi również wyłączyć niebezpieczeństwo odmiennego rozstrzygnięcia sprawy cywilnej i karnej.

Z powyższych względów zażalenie jako bezzasadne należało oddalić (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

MW